

Arrest

nr. 171 985 van 18 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 mei 2015 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters echtgenoot, wiens asielverzoek werd afgewezen, diende via een op 29 juli 2009 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 24 november 2010 de beslissing om verzoeksters echtgenoot tot een verblijf in het Rijk te machtigen.

1.3. Op 22 augustus 2014 diende verzoekster voor haar elk van haar zeven minderjarige kinderen een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, zodat zij hun vader in België zouden kunnen vervoegen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 27 oktober 2014 de beslissing om aan de zeven kinderen van verzoekster een visum type D toe te staan.

1.5. Verzoekster diende op 8 januari 2015 bij de Belgische ambassade te Islamabad een aanvraag in tot afgifte van een visum type D voor haarzelf, teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 7 mei 2015 de beslissing om verzoeksters aanvraag tot afgifte van een visum type D niet in te willigen. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10 §1, al 1,4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van zijn bestaansmiddelen legt de heer [K.] een aantal loonfiches voor betreffende een tewerkstelling bij het OCMW van Antwerpen in het kader van art 60§7 van de OCMW-wet. Uit het administratieve dossier blijkt dat deze tewerkstelling beëindigd werd op 06/01/2015. Sindsdien ontvangt de heer [K.] een werkloosheidsuitkering. De man legt tevens het bewijs voor dat hij actief werk zoekt, zodat deze inkomsten in rekening kunnen genomen worden.

Uit het aangeleverde document blijkt dat de man de volgende bedragen uit werkloosheidsuitkering heeft ontvangen 916,65 euro voor de maand januari 2015 en 1047,60 euro voor de maand februari 2015.

Echter een dergelijk bedrag stelt hem niet in staat om voor zichzelf en voor zijn familie een minimum aan waardigheid te garanderen. Immers, de armoedegrens in België bedraagt 1074 euro netto per maand voor een alleenstaande. (Deze grens werd vastgelegd op 60% van de mediaan van het beschikbare inkomen, op individuele basis) De man heeft een uitkering dat onder deze grens ligt. De ontvangen kinderbijslag voor de 7 kinderen die hij ten laste heeft, kan niet mee in rekening gehouden worden, aangezien dit bedrag uitsluitend wordt toegekend in functie van het kind.

Het feit dat de man tevens een huurpremie ontvangt doet geen afbreuk aan het feit dat hij een werkloosheidsuitkering geniet dat onder de armoedegrens voor een alleenstaande ligt en dat bijgevolg onvoldoende is om nog eens een extra persoon te onderhouden zonder hierbij ten laste te vallen van de sociale overheden. Bijgevolg is niet voldaan de voorwaarden gesteld door de wet en wordt de visumaanvraag geweigerd. Voor de Staatssecretaris voor asiel en migratie, getekend :[A.H.], Attaché

Motivatie

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,§1,al 4° of 5° of art 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10,§5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden worden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"INKOMENSSITUATIE VAN DE HEER [M.A.K.]

4.1.1.

De aanvraag van de verzoekende partij tot het bekomen van een visum gezinshereniging werd door de verwerende partij geweigerd op basis van het gegeven dat de heer [K.] niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken zoals vereist door artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij negeert de specifieke omstandigheden, eigen aan het dossier van de verzoekende partij.

De verzoekende partij verwijst naar de inkomsten van de heer [K.]. Zo ontvangt de heer [K.] momenteel inderdaad een werkloosheidsuitkering (stuk 4). Op heden ontvangt de heer [K.] een maandelijks bedrag van 1134,90 EUR.

In dit kader dient met artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet rekening gehouden te worden:

"(...)

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

De heer [K.] heeft steeds een tewerkstelling in het kader van het artikel 60, § 2 van de OCMW - wet uitgeoefend. Sinds januari 2015 had hij voldoende rechten opgebouwd waardoor hij een werkloosheidsuitkering kon verkrijgen. De heer [K.] heeft met andere woorden steeds gewerkt telkens wanneer hij hier de kans toe kreeg. Met betrekking tot deze tewerkstellingen legt de verzoekende partij de arbeidsovereenkomsten van haar echtgenoot voor (stuk 5).

Daarnaast dient extra belicht te worden dat de heer [K.] zijn uiterste best doet om een tewerkstelling te krijgen. Hij kan ter bewijs hiervan zijn inschrijvingen op enkele jobwebsites (stuk 6) en talrijke sollicitaties alsook zijn sollicitatiebrief voorleggen (stuk 7). Momenteel is het de heer [K.] echter, mede gelet op de economische crisis, nog niet gelukt om een gepaste tewerkstelling te vinden (zie ook stuk 8). Hij is echter zéér werkwilbig maar toch is het de dag van vandaag zeker geen evidentie meer om een contract van onbepaalde duur te krijgen.

De verzoekende partij legt met andere woorden talrijke documenten voor waaruit meer dan genoegzaam blijkt dat de heer [K.] volop aan het solliciteren is en er alles aandoet teneinde zijn tewerkstellingsmogelijkheden te optimaliseren.

De verzoekende partij wenst in het licht van de intensieve inspanningen die haar echtgenoot onderneemt om een tewerkstelling te vinden verschillende documenten bij dit verzoekschrift [te] voegen. Het gaat om de volgende documenten. Ten eerste worden bewijzen van gevolgde cursussen voorgelegd waaronder attesten van inburgering (stuk 9 en stuk 10), maatschappelijke integratie (stuk 11) en een cursus Nederlands (stuk 12). De heer [K.] volgde ook enkele cursussen die meer gericht zijn op het vinden van een gepaste tewerkstelling, namelijk een infosessie bij Synergie (stuk 13) en een opleiding "Vooropleiding taxi" (stuk 14).

4.1.2.

De verwerende partij heeft nagelaten om alle wettelijke bepalingen af te toetsen.

Zo heeft de verwerende partij de belangrijke nuance die werd opgenomen in artikel 12bis, §2, lid 4 van de Vreemdelingenwet niet in rekening gebracht.

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, §5, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling."

Deze nuance is het resultaat van de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Chakroun, dat rekening dient gehouden te worden met de eigen behoefte van de gezinshereniger en zijn familie.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele manier gemotiveerd waarom dit artikel niet in overweging werd genomen en waarom dit artikel niet aan de orde zou kunnen zijn.

Artikel 12bis, §2, lid 4 van de Vreemdelingenwet wordt genegeerd en is aldus geschonden.

Zonder verder onderzoek te verrichten oordeelt de verwerende partij dus dat de tewerkstelling van de referentiepersoon dient te worden afgewezen worden als "niet stabiel noch regelmatig". Niet enkel gaat de bestreden beslissing uit van loutere veronderstellingen zonder gestaafde argumenten maar doet zij ook geen verdere navraag. Bijgevolg is door de verwerende partij niet voldaan aan de motivering - en de zorgvuldigheidsplicht.

Er wordt zonder meer gesteld dat aan de voorwaarden gesteld door de wet niet voldaan is waardoor de visumaanvraag geweigerd werd. Zo worden onder andere de huurpremie alsook de kinderbijslag die de heer [K.] ontvangt door de verwerende partij als niet belangrijk in de beoordeling gezien. De verwerende partij houdt zich louter vast aan het feit dat de heer [K.] een werkloosheidsuitkering geniet die zich onder de armoedegrens bevindt en zo niet in staat zou zijn een extra persoon te onderhouden. Er dienen dienaangaande twee opmerkingen gemaakt te worden.

Echter is het wel van belang dat de heer [K.] een huurpremie alsook kinderbijslag krijgt aangezien hij zo meer financiële draagkracht heeft om zelf voor alle andere rekeningen, ... te kijken (stuk 15 en stuk 16). Wanneer een berekening wordt gemaakt van de huidige inkomsten (ruw geschat) bedraagt de som van zowel de werkloosheidsuitkering, huurpremie en kinderbijslag meer dan 3000 EUR (stuk 17). De verwerende partij kan moeilijk voorhouden dat dit inkomen onvoldoende zou zijn.

Op heden staat de heer [K.] dan ook zelf volledig in voor het betalen van al zijn vaste kosten zoals bijvoorbeeld de huur (stuk 18); belastingen (stuk 19) enz... Alle rekeningen worden door de heer [K.] met zijn inkomen betaald, en dit zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Ook is het zo dat de verzoekende partij, eenmaal in België zelf, er alles aan zal doen om zich zo snel mogelijk te integreren. Bovendien is de verzoekende partij uitermate werkwillig te noemen, waardoor de verzoekende partij zich in de mogelijkheid bevindt om zo snel mogelijk eigen inkomsten te genereren. Ook met deze mogelijkheden had de verwerende partij de plicht rekening te houden.

De individuele omstandigheden dienen in rekening te worden gebracht bij de beoordeling van een aanvraag van een gezinshereniging. Dit is in de bestreden beslissing niet gebeurd (artikel 7, 1, c) j.

artikel 17 van de Europese Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003) (HvJ, nr. 578/08, Chakroun tegen de Minister van Buitenlandse Zaken). Men kan in het kader van gezinshereniging niet alle aanvragen op een algemene manier beoordelen. Immers, gelet op de specificiteit van iedere gezinssituatie en gele[t] op de inzake zijnde mensenrechten is het noodzakelijk om elke aanvraag tot gezinshereniging afzonderlijk te beoordelen. De verwerende partij mag zich niet beperken tot het louter aftoetsen van de wettelijke bepalingen. Men dient rekening te houden met alle inzake zijnde elementen, zoals de wil tot werken in hoofde van de heer [K.], de echtgenoot van de verzoekende partij.

4.1.3.

De vereiste van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen wordt in artikel 12bis, §2, lid 4 van de Vreemdelingenwet op een gewichtige manier genuanceerd.

Deze nuance is het resultaat van de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Chakroun (HvJ, nr. 578/08, Chakroun tegen de Minister van Buitenlandse Zaken), dat rekening dient gehouden te worden met de eigen behoefte van de gezinshereniger en zijn familie.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele manier gemotiveerd waarom dit artikel niet in overweging werd genomen en waarom dit artikel niet aan de orde zou kunnen zijn.

De verzoekende partij en de heer [K.] zijn immers formeel: de bestaansmiddelen waarover de heer [K.] op heden beschikt, zijn voldoende teneinde zichzelf en de verzoekende partij in haar behoeften te voorzien. Dit blijkt eveneens uit de financiële situatie van de verzoekende partij en de heer [K.] die hierboven werd uiteengezet.

Het Grondwettelijk Hof heeft recent geoordeeld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. Deze rechtspraak kan naar analogie op deze zaak worden toegepast, ongeacht het feit dat deze zaak om de gezinshereniging met een Belgische onderdaan ging. Er werd door het Grondwettelijk Hof bepaald dat de gemachtigde in elk geval, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en zijn familieleden, moet bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B. 55.2). Zie in deze zin ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915: "il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs public. "

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de betrokkene, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Ook in casu is er een wetsartikel toepasbaar, meer bepaald het artikel 12bis, §2, lid 4 van de Vreemdelingenwet, waardoor een gelijkaardige werkwijze dient gehanteerd te worden. Het blijkt dan ook niet dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Meer nog, ze schuift haar verantwoordelijkheid volledig af....

De verwerende partij is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. Verder is het niet aan de verzoekende partij om in de plaats van de verwerende partij een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform artikel 12bis, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet duidelijk bij de verwerende partij ligt. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 4 juni 2014 in de zaak nr. 146 205 (stuk 20).

Artikel 12bis, §2, lid 4 van de Vreemdelingenwet wordt genegeerd en is aldus geschonden. Ook gaat de verwerende partij volledig voorbij aan de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht.

4.1.4.

De doelstelling van de wetgever bij de vereiste aangaande de bestaansmiddelen is duidelijk: er dient voorkomen te worden dat de gezinsleden die ten laste van de openbare overheden zouden vallen.

Enerzijds heeft de heer [K.] op heden toereikende bestaansmiddelen, door middel van een inkomen. De bestaansmiddelen waarover de echtgenoot van de verzoekende partij beschikt zijn, overeenkomstig de vereisten van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, voldoende.

Anderzijds kunnen de inspanningen de verzoekende partij zelf levert, teneinde op (korte) termijn een vaste tewerkstelling te kunnen bekomen, niet genegeerd worden. De verzoekende partij wenst hierbij eveneens op te merken dat zij nog nooit een beroep heeft gedaan op de hulp van de Belgische overheid. Bovendien heeft zij geenszins de intentie dit in de toekomst te doen.

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt duidelijk dat de verzoekende partij niet ten laste van de openbare overheden zal vallen."

3.1.2.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen. In casu dient te worden gesteld dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepalingen, immers uiteengezet dat aan verzoekster slechts een visum type D, met het doel haar echtgenoot te vervoegen, kan worden afgegeven indien het bewijs wordt aangebracht dat deze echtgenoot over stabiele, regelmatige en afdoende bestaansmiddelen beschikt en dat dit bewijs niet wordt geleverd. Hierbij wordt uiteengezet dat verzoeksters echtgenoot slechts over een werkloosheidsuitkering (ten bedrage van 916, 65 euro in januari 2015 en ten bedrage van 1047, 60 euro in februari 2015) beschikt waarmee hij in zijn eigen onderhoud en dat van zeven kinderen dient te voorzien. Er wordt tevens toegelicht dat dit bedrag lager is dan het bedrag dat geldt als armoedegrens voor een alleenstaande en dus volstrekt niet volstaat om voor zichzelf en zijn familieleden in België een leven met een minimum aan waardigheid te garanderen. Verweerder heeft er ook op gewezen dat de kinderbijslag niet mee in rekening kan worden genomen bij de beoordeling van het al dan niet bestaan van stabiele, regelmatige en afdoende bestaansmiddelen en dat het feit dat verzoeksters echtgenoot een huurpremie ontvangt geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij hoe dan ook geen voldoende inkomen heeft om nog een extra persoon ten laste te nemen. Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepalingen voorzien dat opdat de echtgenote van een derdelander een recht op verblijf in het Rijk zou kunnen laten gelden de in België verblijvende echtgenoot dient aan te tonen dat hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat zijn gezinsleden ten laste van de openbare overheden zullen vallen, over een woning die aan bepaalde vereisten voldoet en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Verzoekster licht toe dat haar echtgenoot werkloos is doch inspanningen levert om werk te zoeken. Dit wordt niet ontkend door verweerder en verzoekster weerlegt hiermee de vaststelling niet dat haar echtgenoot geen inkomen heeft dat toereikend is om nog een extra persoon ten laste te nemen. Verweerder dient uit te gaan van de inkomsten die werden aangetoond – in casu een werkloosheidsuitkering – en kan geen rekening houden met de inkomsten die verzoeksters echtgenoot eventueel in de toekomst zal kunnen verwerven ingevolge zijn volgehouden inspanningen om werk te vinden.

Daarnaast stelt verzoekster dat haar echtgenoot elke maand bijna drieduizend euro aan kinderbijslag ontvangt en dat ook hiermee rekening moet worden gehouden. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verweerder in aanmerking nam dat verzoekster het bewijs leverde dat haar echtgenoot kinderbijslag ontvangt. Verweerder heeft immers aangegeven dat hij de kinderbijslag niet mee in rekening mag nemen bij het bepalen of verzoeksters echtgenoot over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verweerders standpunt vindt steun in artikel 10, § 5, tweede

lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is bepaald dat “*de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen [worden]*” bij het beoordelen van de bestaansmiddelen.

Verzoekster wijst er verder op dat haar echtgenoot ook een huurpremie ontvangt. Verweerder is dit evenwel niet uit het oog verloren, aangezien hij uitdrukkelijk aangaf dat het gegeven dat verzoeksters echtgenoot een huurpremie ontvangt geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij een inkomen heeft dat onder de armoedegrens voor een alleenstaande ligt en dat er hoe dan ook geen voldoende inkomen is om een extra persoon te onderhouden. Het feit dat verzoeksters echtgenoot een huurpremie ontvangt toont voorts aan dat hij geen toereikend inkomen heeft, anders zou hij niet voor deze vorm van steunverlening in aanmerking komen.

Inzake de door verzoekster neergelegde stukken waaruit blijkt dat haar echtgenoot ondertussen deeltijds is tewerkgesteld, moet worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoekster via een op 12 januari 2016 gedateerd schrijven aan de Raad overmaakte. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Door voor te houden dat verweerder geen behoefteanalyse zou hebben doorgevoerd ontkent verzoekster voorts de realiteit. Verweerder heeft zich immers geenszins beperkt tot de vaststelling dat het inkomen van haar echtgenoot lager ligt dan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Hij heeft ook aangegeven dat het inkomen waarover verzoeksters echtgenoot beschikt heden reeds lager ligt dan de armoedegrens die geldt voor een alleenstaande, terwijl hij nog zeven kinderen ten laste heeft, en dus niet volstaat om een extra persoon ten laste te nemen zonder hierbij ten laste te vallen van de overheid. Verweerder heeft bijgevolg vastgesteld dat verzoeksters echtgenoot totaal niet in staat is om met zijn inkomen nog een bijkomend iemand te onderhouden.

Verzoekster betoogt nog dat ook rekening moet worden gehouden met de inspanningen die ze zelf levert om op korte termijn een vaste tewerkstelling te verkrijgen. Los van het feit dat verzoekster geen stukken aanbracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij acties ondernam om in België een arbeidsbetrekking te vinden moet worden benadrukt dat verweerder, overeenkomstig artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet, voor de eerste toekenning van een verblijf in functie van een echtgenoot enkel de inkomsten van de in België verblijvende referentiepersoon (“*de vreemdeling die vervoegd wordt*”) in aanmerking mag nemen om te bepalen of er stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zijn. De uiteenzetting van verzoekster dat zij, als “*verzoekende partij*” op korte termijn zal kunnen worden tewerkgesteld is daarenboven in strijd met haar bewering dat het ingevolge de economische crisis in België voor een vreemdeling niet evident is om werk te vinden. Verzoekster, ondertussen moeder van acht kinderen, die geen landstaal machtig lijkt te zijn en niet aantoonde enige bijzondere beroepskwalificatie te hebben, verklaart ook niet waarop zij haar standpunt – dat getuigt van een zekere wereldvreemdheid – baseert.

Waar verzoekster nog betoogt dat verweerder is uitgegaan van “*veronderstellingen*” en dat hij geen “*verdere navraag deed*” kan het volstaan te duiden dat verweerder zijn standpunt heeft gebaseerd op de door verzoekster aangebrachte stukken, dat artikel 12bis, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet verweerder geen verplichting oplegt om bijkomende bescheiden of inlichtingen op te vragen en dat zelfs niet blijkt dat zij, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, nog over dienstige stukken of inlichtingen beschikte.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

De Raad dient tevens te benadrukken dat het aan de vreemdeling die een aanvraag tot afgifte van een visum type D indient toekomt om deze aanvraag te staven met alle vereiste overtuigingsstukken en dat verweerder geenszins verplicht is om zelf deze aanvraag zelf met de nodige stukken te onderbouwen of om gebreken in de bewijsvoering te ondervangen.

3.1.2.5. Verzoekster toont ook niet aan dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

3.1.2.6. Er moet tevens, wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 7 en 17 van de richtlijn 2003/86 worden opgemerkt dat deze richtlijn is werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Verzoekster kan de schending van de artikelen 7 en 17 van de richtlijn 2003/86 dan ook niet op een ontvankelijke wijze aanvoeren.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij stelt het volgende:

“Door aan de verzoekende partij de gezinshereniging in het kader van artikel 10 van de Vreemdelingenwet met haar Belgische echtgenoot te weigeren, dreigt artikel 3 E.V.R.M. te worden geschonden.

De verzoekende partij is immers afkomstig uit Afghanistan en verblijft daar op heden nog steeds. Alle gebieden in Afghanistan worden geteisterd door geweld en terreuraanslagen. In Afghanistan is er voor de burgers een ernstig risico voor het leven en hun fysieke integriteit, gelet op het gewapend conflict.

Door de aanvraag in het kader van de gezinshereniging te weigeren, houdt de verwerende partij deze ernstige bedreiging ten aanzien van de verzoekende partij in stand.

Omtrent deze ongunstige veiligheidssituatie werd er in de bestreden beslissing niets gemotiveerd.

Objectieve rapporten tonen aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan allerm minst stabiel kan genoemd worden. Het geweld in Afghanistan neemt immers op dit ogenblik danig grote proporties aan zodat sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict.

Objectieve berichtgeving toont aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan, en meer specifiek Khost, allerm minst stabiel kan genoemd worden.

“Taliban insurgents abducted 27 people in eastern Afghanistan on Saturday, setting up a road block and pulling them from their vehicles at gunpoint in the latest mass kidnapping in the war-torn country.

The incident took place in the Sayed Karam district of southeastern Paktia province, said provincial council member Mohammad Rahman Qadery. The hostages were taken to an unknown location, he said.

"We are not sure why they have abducted civilians, but we have deployed police reinforcement to free the passengers, " provincial police chief Zalmay Uryakhail told AFP.

Local elders were also involved in negotiations to free the abductees, he said.

Taliban spokesman Zabiullah Mujahid said on Twitter the group was holding the 27 people on suspicion of being government workers.

Mujahid said they had identified eight government employees while the remaining 19 were being "investigated".

There has been an increase in kidnappings by militant groups in Afghanistan this year.

Earlier this month, Kabul was able to secure the release of 19 out of 31 mostly Shiite Afghans kidnapped by gunmen in the southern part of the country in early February in what was reported to be a prisoner swap.

The Taliban have also stepped up attacks on government and foreign targets since they announced their annual spring offensive late last month, vowing to "safeguard and protect the lives of civilians".

A Taliban raid on a guesthouse popular with international aid agency workers in a highly secured part of the Afghan capital Wednesday killed 14 people, including four Indians, two Pakistanis, an American, an Italian and a British-Afghan dual national.

The attack sparked strong condemnation from Amnesty International, which said it was a "stark reminder of the Taliban's contempt for human life" and reflected "a worrying new surge in the armed group's targeting of civilians around the country".

The Afghan insurgent group justified targeting foreigners, saying people from "invading countries" do not count as civilians. "

(stuk 21: Reliefweb, "Taliban kidnap 27 people at gunpoint on Afghan road", dd. 16 mei 2015, te consulteren op <http://reliefweb.int/report/afghanistan/taliban-kidnap-27-people-gunpoint-afghan-road>,[...])

"Fights, assaults and targeted Taliban attacks continued during the past week. In particular, the north-eastern province of Kunduz saw heavy fighting between insurgents and Afghan security forces. Military operations in the area are continuing; people living in villages around Kunduz, the provincial capital, were asked to leave their homes. Taliban attacks and military offensives also led to fighting in Zabul (southern Afghanistan), Faryab (northern Afghanistan), Ghazni, Khost (south-eastern Afghanistan), Uruzgan (southern Afghanistan) and Badakhshan (north-eastern Afghanistan). In addition, there were several attacks on government officials and institutions, for example on the director of the public health directorate in Kandahar (southern Afghanistan), on an advisor of the ministry of the interior and an employee of the prosecutor's office in Kabul, on a district chief in Nangarhar (eastern Afghanistan), on the governor's seat and on secret service employees in Farah (western Afghanistan), on two teachers in Kunar (east), on a tribe elder in Uruzgan (southern Afghanistan) and on a high-ranking official of the ministry for women affairs in Logar (centre Afghanistan). Attacks on Afghan policemen, which led to civilian casualties in some cases, took place in Khost (south-eastern Afghanistan), Nimroz (southern Afghanistan) and Badghis (western Afghanistan). In Helmand (south), a mosque was attacked on 29 April 2015. "

(stuk 22: Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, "Directorate 22 - Information Centre for Asylum and Migration, Briefing Notes", dd. 4 mei 2015, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/45431431003724_deutschland-bundesamt-für-migration-und-flüchtlinge-briefing-notes-04-05-2015-englisch.pdf,[...])

"The Taliban have started their annual spring offensive and have intensified their attacks on Afghan security forces and foreigners. Last week the news spread that a German development aid worker employed by Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit (GIZ) was kidnapped by the Taliban in

Kunduz (north-eastern Afghanistan) in mid-April. The Taliban have been stepping up their activities in this province for some time now. The province's deputy governor stated last week that large areas in four out of six provincial districts were controlled by the rebels. He said there was a risk that the Taliban might get Kunduz under their control. The following events illustrate the current situation. On 21 April 2015, two persons were killed and 21 injured in a police armoury explosion in Kandahar (southern Afghanistan). In Kunduz, a bomb blast killed five civilians and injured five others. In Samangan (northern Afghanistan), several people died in fights between the rebels and the security forces. On 22 April 2015, several persons, among them a high-ranking judicial officer, were killed by an attack in Nangarhar (eastern Afghanistan). In Badghis (western Afghanistan) several people lost their lives in a shootout between militants and a former Jihad commander. In Nimroz (southern Afghanistan) five people died in a street bomb explosion. On 23 April 2015, the Taliban shot a high-ranking social security officer in Farah (western Afghanistan). On 23 April 2015, fights and attacks took place in Ghazni (south-eastern Afghanistan), Helmand (southern Afghanistan) and Badghis (western Afghanistan). On 24 April 2015, civilians were killed in a bomb explosion in Kandahar (southern Afghanistan). Several people lost their lives in violent fights for land estates in Zabul (southern Afghanistan). In Kunduz (north-eastern Afghanistan) and Kunar (eastern Afghanistan) heavily armoured Taliban attacked several control posts. This led to serious fights with the security forces. In Maidan Wardak (central Afghanistan) a deputy chief police officer was attacked. In Paktia (south-eastern Afghanistan) two civilians died in an attack on the director of the office for tribal affairs. On 25 April 2015, military operations took place in Ghazni and Paktika (south-eastern Afghanistan), Laghman (eastern Afghanistan), Farah (western Afghanistan), Zabul (southern Afghanistan) and Maidan Wardak (central Afghanistan). The family of a member of parliament was attacked in Laghman. On 26 April 2016, the chief police officer of Uruzgan (southern Afghanistan) was murdered. In Nuristan (eastern Afghanistan), a bank clerk and two policemen were killed in attacks. Serious fights with the Taliban took place in Kunduz (north-eastern Afghanistan) and Khost (south-eastern Afghanistan). On the morning of 27 April 2015, two bombs exploded in front of the provincial council office in Khost, and at least six civilians were killed in an attack in Zabul (southern Afghanistan). "

(stuk 23: Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, "Directorate 22 - Information Centre for Asylum and Migration, Briefing Notes", dd. 27 april 2015, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/45431430918149_deutschland-bundesamt-für-migration-und-flüchtlinge-briefing-notes-27-04-2015-englisch.pdf. [...])

"UNAMA statistics on civilian casualties of the conflict in the first quarter of 2015 According to a UNAMA report (United Nations Assistance Mission in Afghanistan), the number of civilian casualties of the conflict in the first quarter of 2015 is roughly the same as in the first quarter of 2014. 655 civilians were killed and 1,155 injured (overall, there were 1,810 casualties). The number of civilian deaths as reported by the UNAMA is almost double that announced last week by the Afghan news station TOLONews (350; see BN of 13 April 2015). Fighting on the ground between rebels and government troops claimed the largest number of civilian victims (521). Improvised explosive devices (IEDs) were the second most important reason for civilian casualties (430). Targeted attacks on civilians (309 victims) ranked third, claiming 34% more casualties than in the first quarter of 2014. The remaining casualties were killed or injured in suicide attacks (268 casualties), air strikes (15) and other incidents. The total number of casualties includes 172 women and 430 children, which were mostly killed or injured in fights in inhabited areas. UNAMA expects the fighting to increase in the coming months.

IS claims responsibility for attack

On 18 April 2015, a suicide bomber blew himself up in front of a bank in Jalalabad (province of Nangarhar, east of the country). At least 32 people were killed and more than 120 injured. A spokesman for "Islamic State" claimed responsibility for the attack. The Taliban said they were not behind the blast.

Shia Muslims beheaded

The bodies of five members of the Shia Hazara minority, who had been kidnapped before, were found in the province of Ghazni (south-eastern Afghanistan) on 17 April 2015. The culprits have not been identified yet. A group of rebels who claim to have joined IS may be behind the attack.

Other security-relevant events

Attacks and fighting also took place in the provinces of Helmand and Zabul (south of the country), Baghlan, Badakhshan (north-east), Kunar, Laghman (east), Farah, Ghor, Herat (west), Faryab, Balkh, Jowzjan (north), Paktia, Paktika, Khost, Ghazni (south-east), Maidan Wardak and Kapisa (central Afghanistan). "

(stuk 24: Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, "Directorate 22 – Information Centre for Asylum and Migration, Briefing Notes", dd. 20 april 2015, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/45431429789563_deutschland-bundesamt-für-migration-und-flüchtlinge-briefing-notes-20-04-2015-englisch.pdf, [...])

Daarnaast blijkt uit de internationale berichtgeving dat heel wat vluchtelingen zich naar de Khost regio verplaatsen wat op humanitair vlak ernstige gevolgen kent.

"Agencies operating on the ground are reviewing pressing needs and re-examining strategies. The need for water, particularly in the camp will increase as the temperatures rise, the population increases, and mud bricks are being constructed to reinforce existing tents and shelter. At the same time, as the situation appears to be continuing, humanitarian actors will need to engage development actors, implement activities like livelihoods, while supporting transitional shelter efforts, as tents begin to deteriorate and will either need to be replaced or repaired. The security situation, humanitarian access and access to women continue to be serious concerns for actors.

Protection concerns

The main issue continues to be the reduction in food assistance. Refugee elders and representatives, UNHCR, WFP and local authorities met again on 5 May to discuss the reduction in the food basket. UNHCR together with WFP and the Governor's office are trying to find an interim solution, however as the situation is prolonged and many refugees have exhausted their resources, this remains a serious concern both for the health and nutrition of the refugee population, but also for overall security for humanitarian staff operating in Khost and Paktika. Given the seriousness of the issue, UNHCR kindly requests donors' attention in supporting WFP food assistance. "

(stuk 25: UNHCR, "Afghanistan, Khost & Paktika situation update", dd. 13 mei 2015, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/19301432047178_update-59.pdf, [...])

Eveneens wordt de verzoekende partij, aangezien haar echtgenoot in België verblijft, als een alleenstaande vrouw gezien. Dit maakt haar positie in Afghanistan uiteraard nog kwetsbaarder. Gelet op de slechte veiligheidsstoestand is de positie van de vrouw in Afghanistan op heden problematisch te noemen, zo blijft er nog steeds sprake van verregaande di[s]criminatie.

"However, the situation of women and girls remains of serious concern on a number of fronts. The deterioration of the security situation in some parts of the country has undone some of the earlier progress in women's human rights situation. Deep-rooted discrimination against women remains pervasive. Violence against women and girls remains widespread and is reported to be on the rise; impunity in relation to such violence is reportedly common. Women are said to continue to face serious challenges to the full enjoyment of their economic, social and cultural rights. Despite advances, poverty, illiteracy, and poor health care continue to affect women disproportionately.

(...)

The UN Secretary-General has noted that sexual and gender-based violence against women in Afghanistan remains endemic. Such violence includes "honour killings ", abduction, rape, forced abortion and domestic violence. As sexual acts committed outside marriage are widely seen in Afghan society to dishonour families, victims of rape are at risk of ostracism, forced abortions, imprisonment, or even death. Societal taboos and fear of stigmatization and reprisals, including at the hands of their own community and family members, often deter victims from reporting sexual and gender-based violence. At the same time, incidents of self immolation as a result of domestic violence have continued to increase. "

(stuk 26: UNHCR, "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan", dd. 6 augustus 2013, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>, [...])

Het is duidelijk dat de huidige situatie in Afghanistan het leven van de verzoekende partij in gevaar brengt. Het is een kwestie van tijd vooraleer zij het slachtoffer wordt van de vele onrusten in het land. Bijgevolg is artikel 3 E.V.R.M. alsook de materiële motiveringsverplichting geschonden."

3.2.2. Allereerst dient te Raad op te merken dat verzoekster een aanvraag tot afgifte van een visum type D indiende teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen en deze aanvraag derhalve diende te worden getoetst aan de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. In voormelde bepaling is niet voorzien dat verweerder een onderzoek dient te doen naar de veiligheidssituatie in het land dat de aanvrager wenst te verlaten.

Verzoekster heeft het schijnbaar ook niet nuttig geacht om te verwijzen naar de voorgehouden gevaarlijke situatie in haar land van herkomst en kan dan ook niet verwachten dat verweerder uit eigen beweging een situatie zou beoordelen die zij zelf niet de moeite vond om te vermelden of dat verweerder hieromtrent enige motivering zou voorzien.

Daarnaast moet worden gesteld dat verweerder door verzoekster een visum te weigeren dat haar in staat moet stellen om haar echtgenoot in België te vervoegen hoe dan ook geen actieve handeling stelt die kan worden beschouwd als een foltering of als een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het artikel 3 van het EVRM kan ook niet zo ruim worden geïnterpreteerd dat het zou inhouden dat verweerder een vreemdeling waar ook ter wereld een visum zou dienen af te geven omdat deze vreemdeling meent dat de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst niet optimaal is.

Voorts moet erop worden gewezen dat verzoekster door aan te geven dat er in Afghanistan regelmatig aanslagen worden gepleegd – wat ook in Europa het geval is – niet aannemelijk maakt dat zij persoonlijk een reëel gevaar loopt. De Raad merkt hierbij op dat, gelet op het feit dat verzoekster onlangs is bevallen van een achtste kind, de veiligheidssituatie in de regio waar ze verblijft haar echtgenoot er in ieder geval niet heeft van weerhouden om haar te bezoeken en dat zij de situatie in Afghanistan zelf schijnbaar niet als dusdanig bedreigend ervaarden dat het onverantwoord zou zijn aan gezinsuitbreiding te doen. Het eigen handelen van verzoekster en haar echtgenoot, aan wie trouwens geen internationale beschermingsstatus werd toegekend, is in strijd met hun betoog dat verzoekster in gevaar is in haar land van herkomst.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Haar betoog luidt als volgt:

“4.3.1.

Overeenkomstig artikel 8 E.V.R.M. heeft iedereen recht op zijn familie- en gezinsleven.

De verzoekende partij is gehuwd met de heer [M.A.K.]. Momenteel leven zij al zeer lange tijd van elkaar gescheiden. Daarenboven moet in acht genomen worden dat de verzoekende partij op heden zwanger is van hun achtste kind.

Het gezin wenst dan ook logischerwijs een normaal huwelijksleven te leiden.

De verre afstand van elkaar is echter niet altijd even gemakkelijk en de heer [K.] wenst zijn echtgenote dicht bij hem te hebben. Dit mede gelet op het feit dat de heer [K.] hier in België met de zorg voor hun zeven minderjarige kinderen belast wordt alsook de talrijke onlusten in het thuisland. Dit is bovendien logisch, nu beiden gelukkig zijn met elkaar en hier hun leven verder wensen uit te bouwen.

De heer [K.] werd in december 2014 herenigd met zijn zeven minderjarige kinderen. Dit bracht zeer veel geluk in het leven van de heer [K.]. Echter werd het hem snel duidelijk hoe hard het leven is als "alleenstaande" man met zeven minderjarige kinderen. De zorg voor de kinderen valt sinds december 2014 volledig in zijn handen. Alle hulp is dan ook meer dan welkom. Logischerwijs is de beste hulp die dit gezin kan toekomen de aanwezigheid van de moeder en echtgenote, de verzoekende partij.

De verzoekende partij wenst in dit kader enkele documenten aan het verzoekschrift toe te voegen die de noodzaak van haar aanwezigheid enkel maar bevestigen.

Enkel[e] van de minderjarige kinderen zijn ingeschreven in een kleuter - of basisschool (stuk 27). Ten eerste is dit een bewijs van de wil van de familie van de verzoekende partij om zich volledig in onze maatschappij te integreren. Ook op school werd er opgemerkt dat de, voornamelijk oudere, kinderen

voor de jongere kinderen moeten zorgen. Vanuit de school wordt dan ook gepleit om de moeder naar België te laten overkomen (stuk 28).

"(...) Deze meisjes wonen bij hun vader, alsook de jongere broers en zusjes. De leerlingen moeten thuis de zorg van de kinderen op zich nemen, want de moeder is nog steeds in Afghanistan en wacht op de goedkeuring om naar België te komen.

In het belang van de leerlingen willen wij er nog eens op wijzen dat het een goede zaak zou zijn om de moeder toe te laten in ons land. "

(stuk 28: Verklaringen van de leerkrachten van [N.], [A.] en [P.K.] uit het Stedelijk Lyceum Offerande)

Zoals reeds werd uiteengezet, zoekt de heer [K.] op heden intensief naar een tewerkstelling waardoor hij vaak buitenshuis is om te solliciteren. Dit houdt echter in dat de minderjarige kinderen heel vaak alleen thuis moeten gelaten worden, nu er geen andere volwassene is om op de kinderen te passen. Met andere woorden kent het intensief solliciteren een zeer groot keerpunt want volgens Jeugdzorg is het alleen thuis laten van de kinderen een niet te aanvaarden praktijk.

Met andere woorden zorgt de verwerende partij ervoor dat de verzoekende partij en dan voornamelijk haar echtgenoot, de heer [K.], geconfronteerd worden met het afpakken van hun kinderen door Jeugdzorg. De verwerende partij diende toch te beseffen dat, op het ogenblik dat zij de kinderen naar België lieten overkomen, zij ook de verzoekende partij de toestemming diende te geven om zich bij haar gezin te voegen aangezien hun gezinssituatie op heden erbarmelijk te noemen is.

Bijgevolg maakt de bestreden beslissing dd. 7 mei 2015 (kennisgeving op 8 mei 2015) zonder meer een inbreuk uit op artikel 8 E.V.R.M. De verwerende partij gaat immers voorbij aan de gezinssituatie van de verzoekende partij.

Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt de bescherming van het gezinsleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven, primeert. De verzoekende partij vormt al lange tijd een koppel met de heer [M.A.K.]. Er zijn tevens nauwe banden met België nu de heer [K.] al zeven jaar op het Belgisch grondgebied verblijft. Dergelijke situatie, waarin de verzoekende partij zich bevindt, valt zeer zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M.

Overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. wordt geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Bijgevolg kunnen inmengingen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van de verzoekende partij (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Het recht op een privéleven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een

normaal privéleven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privéleven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Universitaire de France, Paris, 1999, 258).

Door de verzoekende partij het recht te ontkennen om zich op een legale manier te verenigen met haar echtgenoot, de heer [M.A.K.], wordt artikel 8 E.V.R.M. geschonden. Dit is logisch, gezien hun de rechten om als een 'normaal' koppel door het leven te gaan worden ontzegd. Een onbeperkt verblijf voor de verzoekende partij is onontbeerlijk voor het hebben van een waar en evenwichtig gezinsleven.

De Raad van State heeft reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat.

Het recht op gezinsleven en eerbiediging van het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst. Dit is ten dezen door de verwerende partij onvoldoende (zelfs niet) doorgevoerd waardoor artikel 8 van het E.V.R.M. wordt geschonden.

De Europese richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake gezinshereniging beoogde op de eerste plaats "de gezinshereniging" als regel voorop te stellen. Het is daarbij in die zin dat artikel 17 van dezelfde richtlijn dient te worden geïnterpreteerd, waardoor elk geval op een individuele wijze dient te worden beoordeeld.

Het is vaststaand dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij een niet gerechtvaardigde inmenging is in dit recht. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel. De verzoekende partij wenst een normaal gezins- en familieleven te leiden. De beslissing van de verwerende partij is onaanvaardbaar. De verzoekende partij heeft hier in België, samen haar echtgenoot, haar toekomst. Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg op geen enkele manier of de voornoemde belangenafweging werd gebeurd en alle individuele elementen in rekening werd gebracht.

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het gezin van de verzoekende partij op een helling komt te staan. Bijgevolg is de motiveringsplicht manifest geschonden.

4.3.2.

De verzoekende partij en de heer [M.A.K.] wensen een normaal gezinsleven te leiden. De verzoekende partij wenst hier in België, samen met haar echtgenoot en haar zeven minderjarige kinderen, haar toekomst uit te bouwen.

Gelet op het feit dat de heer [K.] over een onbeperkt verblijfsrecht in België beschikt, kan geenszins verwacht worden dat hij naar Afghanistan gaat teneinde een waar gezinsleven te kunnen leiden. Voor de verzoekende partij en de heer [K.] is het absoluut onmogelijk om hun recht op gezinsleven in Afghanistan uit te oefenen.

Aangezien in geen enkele ander land de verzoekende partij of de heer [K.] een verblijfsrecht hebben, is het voor hen evenmin onmogelijk om dit recht in een derde land uit te oefenen. Bijgevolg is België het enige land al waar zij hun recht op familieleden kunnen uitoefenen.

Bovendien wordt het volgende algemeen aanvaard:

"Het is echter niet steeds redelijk verantwoord om van de andere gezinsleden te verwachten om naar het buitenland te verhuizen. De vreemdeling kan politieke, emancipatorische, sociale en taalkundige argumenten invoeren om aan te tonen dat dit redelijkerwijs niet van zijn gezin verwacht kan worden. " (Verblijf om humanitaire redenen, Bijzondere banden met België, Recht op een familie- en gezinsleven, zie <http://www.vmc.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id= 109#evrm>)".

3.3.2.1. De Raad dient te benadrukken dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitsersland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat het niet mogelijk zou zijn een gezinsleven in haar land van herkomst tot stand te brengen. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekster, haar echtgenoot en haar kinderen in Afghanistan werden geboren en langdurig in dat land verbleven, dat zij de taal die in Afghanistan wordt gesproken kennen en dat zij vertrouwd zijn met de gebruiken in dat land, dit terwijl de banden van verzoekster en haar gezinsleden met België veel minder zwaar doorwegen. In zoverre verzoekster nogmaals verwijst naar de veiligheidssituatie in haar land van herkomst moet worden gesteld dat haar echtgenoot zich ook heeft beroepen op deze situatie en er werd vastgesteld dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus en moet worden herhaald dat de veiligheidssituatie verzoeksters echtgenoot niet heeft verhinderd om verzoekster te bezoeken in Afghanistan en dat beide partners de situatie in dat land niet zagen als een beletsel om aan gezinsuitbreiding te doen. De veiligheidssituatie in Afghanistan heeft verzoekster en haar echtgenoot er ook niet van weerhouden om er gedurende verscheidene jaren nadat verzoeker tot een verblijf in het Rijk was gemachtigd hun kinderen verder in Afghanistan te laten opgroeien. Pas meer dan drie jaar nadat verzoeksters echtgenoot tot een verblijf in het Rijk was gemachtigd werd ervoor geopteerd hun gemeenschappelijke kinderen naar België te laten overkomen en dan nog op een ogenblik dat verzoeker geen vooruitzicht had op enige vaste arbeidsbetrekking. Artikel 8 van het EVRM is ook geen passe-partout die toelaat alle andere regels te omzeilen en elke eigen verantwoordelijkheid uit de weg te gaan of af te wentelen op de samenleving in een ander land. De Raad wijst er in dit verband op dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM uitdrukkelijk bepaalt dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het recht op en privé- gezins- of familieleden mogelijk is voor zover dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het staat niet ter discussie dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet het recht op gezinshereniging aan banden legt en dat de wetgever dit heeft gedaan ter bescherming van het economisch welzijn van het land en de rechten en vrijheden van anderen. Zo de bestreden beslissing al zouden dienen te worden beschouwd als een inmenging in het gezinsleven van verzoekster – quod non, aangezien zij een bestaande situatie niet wijzigt – dan nog kan niet worden geconcludeerd dat het om een niet toegelaten of disproportionele inmenging gaat.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.3.2.2. Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel moet worden herhaald dat de bestreden beslissing correct formeel gemotiveerd is. Artikel 8 van het EVRM zelf legt verweerder ook geen motiveringsverplichting op en deze verdragsbepaling voorziet ook niet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging, in het raam van deze verdragsbepaling, werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

3.3.2.3. Verzoekster toont in haar derde middel niet aan dat verweerder enig relevant gegeven buiten beschouwing heeft gelaten of dat de bestreden beslissing niet gegrond is op correcte feiten of dat deze beslissing kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.4. Inzake de nogmaals aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG kan het volstaan om te verwijzen naar de bespreking van het tweede middel.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK